

## Είκοσι χρόνια Αρχιερατείας Μητροπολίτη Κισάμου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου](#)



**Οι Αποστολικοί Πατέρες έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον για την ακριβή διακήρυξη του Ευαγγελίου, όπως ακριβώς έκαναν οι ίδιοι οι απόστολοι. Ο Άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, ο σπουδαιότερος των Αποστολικών Πατέρων, τόνισε ότι οι πιστοί πρέπει να συναθροίζονται γύρω από τον Επίσκοπο, τους ιερείς και τους διακόνους, όσο πιο συχνά μπορούν -ιδίως την Κυριακή, που είναι η «Ημέρα του Κυρίου» (Sunday)- για να τελέσουν μαζί τη θεία Ευχαριστία (Επιστολή προς Εφεσίους, 20:2).**

- *Γράφει ο Δρ Κωνσταντίνος Β. Ζορμπάς (Θεολόγος-Κοινωνιολόγος)*

Όπου Επίσκοπος, έλεγε ο άγιος Ιγνάτιος, εκεί ο Χριστός, εκεί η Μία και Καθολική Εκκλησία, εκεί η ακατάλυτη διαβεβαίωση της αιωνίου ζωής, ο άφραστος αρραβώνας της κοινωνίας μετά του Θεού. Για τον λόγο αυτό, μία μόνο νόμιμη και κανονική ευχαριστιακή σύναξη υπάρχει: εκείνη της Εκκλησίας, μέσα σε μια ενότητα Πίστεως γύρω από τον Επίσκοπο (Επιστολή προς Σμυρναίους, 8:2). Εξίσου σημαντικό είναι και το γεγονός ότι οι πιστοί και εκτός των ιερών συνάξεων, οφείλουν να δείχνουν στον βίο, στην πολιτεία τους, μεταξύ τους και προς τον έξω κόσμο, στα αισθήματα και στις σκέψεις τους, την ίδια αρμονική συμφωνία όπως ακριβώς οι χορδές μιας καλοκουρδισμένης «κρητικής» λύρας! Νουθετεί μάλιστα τους Εφεσίους να παραμένουν πιστοί και ενωμένοι με τον Επίσκοπο «όπως ακριβώς η Εκκλησία προς τον Ιησού Χριστό και όπως ακριβώς ο Ιησούς Χριστός προς τον Πατέρα Του, ώστε τα πάντα να βρίσκονται σε πνευματική συμφωνία μέσα στην εκκλησιαστική ενότητα» (Επιστολή προς Εφεσίους, 5:1).

Αυτό το «κοινωνικοπολιτικό μοντέλο» αποτελούσε πάντοτε, άλλοτε με υπερβολές και άλλοτε με ταπεινώσεις, την πυξίδα πλεύσης τόσο της Εκκλησίας, όσο και της κοινωνίας ως Εκκλησία του Δήμου! Και ο νεοεκλεγείς Μητροπολίτης Κισάμου και Σελίνου Αμφιλόχιος, πριν από είκοσι χρόνια, συμπορεύτηκε μέχρι σήμερα με τις παραπάνω πατερικές αρχές και διένυσε ένα σημαντικό χρονικό διάστημα ικανό, για να ξεδιπλωθεί ενώπιόν μας κάθε πτυχή της χαρισματικής προσωπικότητάς του.

Ευλογία η Αρχιεροσύνη, αλλά και βάρος δυσβάστακτο, χάρη αλλά και ευθύνη τεράστια! Το κάλεσμα υψηλό και η αποστολή υψηλότερη. Η πορεία δύσκολη και η συμπόρευση δυσκολότερη. Ο Θεός τού εμπιστεύθηκε την παρακαταθήκη του μακαριστού Μητροπολίτου Κισάμου και Σελίνου κυρού Ειρηναίου και του ευαγγελισμού των ανθρώπων.

Διακονεί το ιερό θυσιαστήριο, ανελλιπώς. Κηρύττει, νουθετεί, ευλογεί. Καλεί όλους να συσπειρωθούν στην ενορία, την ευλογημένη οικογένεια του Θεού, και να ακολουθήσουν στη ζωή τους τον Σωτήρα Χριστό, ο Οποίος χαρίζει ειρήνη και παρηγοριά, προοπτική και ελπίδα.

Έχει έμφυτη την ευγένεια, χαρακτηριστική και η υπομονή του. Ξέρει να συναντά τον ίδιο τον Χριστό στο πρόσωπο του πλησίον. Δίπλα του ταπεινώνεται, υπομένει, κενώνεται. Μαζί του μοιράζεται την πίστη, τη ζωή, τη χάρη, κοινά σημεία που διευκολύνουν τη συμπόρευση.

Σε μια χριστιανική κοινωνία είναι απαραίδεκτο να στερούνται οι άνθρωποι απλών αγαθών. Σεμνύνεται ο ίδιος, καθώς στον τόπο μας, παρά τις δυσκολίες των καιρών, καλύπτεται αυτή η ανάγκη, με το Αννουσάκειο Θεραπευτήριο Κισάμου

Κλειστής Νοσηλείας «Άγιος Σπυρίδων» και τους εκλεκτούς φίλους που το στηρίζουν, δημιουργώντας ένα Ίδρυμα με ανθρώπινο πρόσωπο. Το δίκτυο της διακονίας οργανώθηκε και διευρύνθηκε με τους Γυναικείους Συλλόγους και τη διακονία της νέας γενιάς, η χρυσή ελπίδα του τόπου, με το Τσατσαρωνάκειο Πολιτιστικό Πολύκεντρο, το Ωδείο της Μητροπόλεως και άλλες παράλληλες νεανικές δραστηριότητες. Ομοίως, με τη διακονία της διανόησης που προσφέρει η Ορθόδοξος Ακαδημία Κρήτης, μέσα από την «έρευνα των οικονομικών, κοινωνικών και πνευματικών εν γένει προβλημάτων» προσέφερε μία νέα πνοή στα θεολογικά γράμματα, ανανέωσε τη φωνή της Παράδοσης, εξέφρασε με τον καλύτερο τρόπο τη φωνή των Πατέρων, αποτέλεσε και συνεχίζει να αποτελεί τη φωνή της Ορθοδοξίας με τη διοργάνωση του σημαντικότερου εκκλησιαστικού γεγονότος στον 21ο αιώνα, τη φιλοξενία της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Εξίσου, όμως, μεγάλο και πολυσήμαντο είναι και το έργο της στήριξης των Ιερών Μονών και του προσκυνήματος του Οσίου Νικηφόρου του Λεπρού. Μονές ανακαινίζονται και υποδέχονται τους προσκυνητές. Δημιουργούνται πνευματικές οάσεις μέσα στην πολυπραγμοσύνη και το μόχθο της καθημερινότητας. Ο άνθρωπος σιωπά, προσεύχεται, μυσταγωγείται.

Ο Σεβασμιώτατος Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλόχιος αγαπά και επιδιώκει τον διάλογο, που αποτελεί την πιο χαρακτηριστική έκφραση του αγαπητικού ήθους, την ίδια τη μαρτυρία του πνεύματος της χριστιανικής αγάπης και καταλλαγής στο σύγχρονο κόσμο. Ερωτήματα όπως «Τίνες ήμεν, τί γεγόναμεν; πού ήμεν, πού ενεβλήθημεν; πού σπεύδομεν, πόθεν λυτρούμεθα; τί γέννησις, τί αναγέννησις;» (Επιτομαί Θεοδότου §78,2 PG 9:696), αποτελούν το γραπτό και προφορικό προβληματισμό του για το μέλλον του κόσμου.

Αγαπά τον τόπο και χαίρεται να τον προβάλλει. Συνεργάζεται με τους φορείς και τους θεσμούς της τοπικής κοινωνίας για την ανάπτυξή του. Αγωνίζεται με όλες του τις δυνάμεις για την διαφύλαξη της πολιτιστικής του παράδοσης και την παράδοσή της στις επόμενες γενεές.

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε κι άλλα γεγονότα που σκιαγραφούν την προσωπικότητα του παραπάνω εκκλησιαστικού ηγέτη. Όποιος εργάζεται όμως στον αμπελώνα της Εκκλησίας, δεν περιμένει από κάποιον άλλο, έπαινο ή ευχαριστία ή δόξα ή μισθό. Κάνει συνειδητά τη δουλειά του, και ξέρει τι κάνει, και ξέρει τι προσδοκά.

Αφήνει όμως μια σειρά ωφέλιμων μηνυμάτων για το σήμερα και το αύριο της Εκκλησίας και της Κρήτης, από την εμπειρία του των είκοσι ετών.

## **Την ενότητα**

Θέτει την ενότητα ως κορωνίδα της ποιμαντικής του διακονίας. Σε καιρούς πολυδιάσπασης και κατακερματισμού, συγχρόνως όμως μοναξιάς και απομόνωσης, λειτουργεί ως παράγοντας και εγγυητής της ενότητας. Δεν υποτιμά τον προσωπικό αγώνα των πιστών. Επισημαίνει όμως ότι το εκκλησιαστικό γεγονός της σωτηρίας μας είναι υπόθεση του σώματος των πιστών, και όχι ιδιωτική υπόθεση του καθενός μας ή ατομική επιλογή. Η Εκκλησία πορεύεται ενωμένη ως σώμα στους αιώνες. Και με αμείωτο ζήλο αγωνίζεται για την ευχαριστιακή συγκρότηση της Εκκλησίας ως κοινωνίας προσώπων, άρα για την ενότητα μέσα από τον δίαυλο της αγάπης. Απλώνει με προσήνεια γέφυρες επικοινωνίας με τους άρχοντες του τόπου, τους πολιτικούς και τους στρατιωτικούς. Κι αυτές λειτουργούν ευεργετικά σε δύσκολες ώρες και έκτακτες ανάγκες. Όταν η διαίρεση και η διχόνοια επικρατεί, ο εκκλησιαστικός ηγέτης, διακριτικά και καθοριστικά, συσπειρώνει τους ανθρώπους σε κλίμα καταλλαγής και συνεργασίας.

## **Τη συμπόρευση**

Συμπόρευση και ελπίδα σε μια εποχή μεγάλων προκλήσεων. Δύσκολο, ανθρώπινο αίτημα, αλλά όχι ακατόρθωτο. Το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου η Κρήτη «χωρίς φόβο, ενωμένοι, χέρι - χέρι με τον Θεό και μεταξύ μας, να προχωρήσουμε μπροστά, να πάμε λίγο ψηλότερα»! Αυτό αποτελεί πρωτεύον χαρακτηριστικό μιας υγιούς Εκκλησίας, όπου κλήρος και λαός, ενωμένοι αντιμετωπίζουν τα δύσκολα προβλήματα. Ο κάθε εκκλησιαστικός ηγέτης καλείται να αφουγκρασθεί τα προβλήματα του κόσμου, να γίνει ειρηνοποιός και γεφυροποιός καταστάσεων, πολλές φορές ίσως και επικίνδυνων. Και ο τρόπος που εφαρμόζεται ο διάλογος. Διάλογος εκκλησιαστικός, όπως αυτός ορίζεται από το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως και όλως ιδιαιτέρως του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, αλλά και μέσα από μία προφητική «πολιτική θεολογία», η οποία συμβάλει σε καθετί ωφέλιμο για την πόλιν (πολίτης-πολιτισμός). Απομακρύνει με κάθε τρόπο κάθε πιθανή παθολογική εργαλειοποίησή της. Η Εκκλησία, ως φάρος της αλήθειας πρέπει να επιδείξει έμπρακτα το παράδειγμά της μέσω της παρέμβασης και της συμμετοχής της στη δημόσια σφαίρα. Η Εκκλησία οφείλει να κατευθύνει το κοινωνικό και πολιτικό γίνεσθαι προς την κατεύθυνση της ειρήνης, της δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης. Υπέρβαση των ατομικών ή ομαδικών

συμφερόντων, όταν γίνεται αντίδοτο στην τάση συντήρησης ενός άγονου τοπικισμού που απειλεί την Ευρώπη αλλά και τον κόσμο ολόκληρο με κατακερματισμό, όταν αναδεικνύεται σε συστατικό στοιχείο ενός υγιούς οράματος που είναι εικόνα ελπίδας και θεραπεύει τη μυωπία εκείνη που, όταν «βολεύει», παρουσιάζεται ως ρεαλισμός.

## Το όραμα

Η Εκκλησία ζει και σήμερα μέσα σε μία τεράστια ποικιλία πολιτιστικών και ιστορικών αλλαγών, όπου επικρατούν σε κάθε περίπτωση ιδιαίτερες κοινωνικές και πολιτικές ανησυχίες και παραδόσεις. Τα προβλήματα αυξάνονται και η παρουσία της Εκκλησίας στο δημόσιο χώρο πρέπει να είναι υπαρκτή με συγκεκριμένες κατευθύνσεις και συνεργασίες. Η ανάγκη για μία τέτοια παρέμβαση δεν περιορίζεται μόνο στα πνευματικά ζητήματα, αλλά επεκτείνεται και στη διαμόρφωση των πολιτικών εξελίξεων, τόσο τοπικών, εθνικών όσο και διεθνών. Να βοηθήσει τον άνθρωπο να κατανοήσει το φαινόμενο της μεταμοντέρνας εποχής μας, που πολλές φορές -όχι αδικαιολόγητα- οι συνέπειές του εκλαμβάνονται και ερμηνεύονται ως απειλή. Ως Χριστιανοί και κληρονόμοι του μηνύματος του Ευαγγελίου, καλούμαστε να προβάσουμε την οποιαδήποτε κρίση ως πρόκληση ανθρωπιάς για την ανάδειξη όλων εκείνων των στοιχείων, τα οποία λειτουργούν ως έξοδος από τον εγωκεντρικό εαυτό μας, χωρίς κατά ανάγκη να εγκαταλείψουμε τον εαυτό μας. Η όποια δικαιολογημένη απογοήτευση ή καχυποψία μας για την περιρρέουσα πραγματικότητα δεν πρέπει να μας οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι μία παρόμοια προσέγγιση είναι ουτοπική. Η εσχατολογία της Εκκλησίας είναι ήδη καθ' οδόν *hic et nunc*.

Όλα τα παραπάνω χρειάζονται τόλμη! Οποιαδήποτε παραίτηση ή κόπωση ή αδράνεια μόνο ανυπακοή θα μπορούσε να χαρακτηριστεί απέναντι στο θέλημα του Θεού. Οι στιγμές της κόπωσης και της αγωνίας συνεχείς, αλλά και το ψυχικό μεγαλείο της συμπόρευσης, μέσω των καινοτόμων δράσεων της Ιεράς Μητροπόλεως Κισάμου και Σελίνου, με έμπνευση που ξεπερνά τα όρια του παρόντος, ουσιαστικότερη. Εμπειρία και πνευματικές αθλήσεις, με εγρήγορση νου, με θεοφιλή ιεραποστολικό ζήλο, αποτελούν έργο ενός εκκλησιαστικού ηγέτη λιγότερο περιγραφικό και περισσότερο αντιληπτό.

Τον ερχόμενο μήνα η Ιερά Μητρόπολη Κισάμου και Σελίνου θα έχει διπλή χαρά: Η ονομαστική εορτή, αφενός, του Σεβασμιωτάτου (23 Νοεμβρίου), αλλά και η χρονική συγκυρία, καθώς το έτος 2025 σηματοδοτεί τη συμπλήρωση είκοσι χρόνων ποιμαντορίας στην αγιοτόκο Μητρόπολη Κισάμου και Σελίνου. Θα πρόσθετα ακόμη μία. Το 2026 θα εορτάσουμε την 60η επέτειο της Επανακομιδής

της Τιμίας Κάρας του Αγίου Αποστόλου Τίτου, πρώτου Επισκόπου Κρήτης. Ας θυμηθούμε ότι ο απόστολος Παύλος στέλνει στην Κρήτη τον Τίτο με την εντολή «ίνα τα λείποντα επιδιορθώση... με λόγον υγιή... προς πάσιν ανθρώποις» (Προς Τίτον, 1:5, 2:8,12). Το ίδιο ισχύει και σήμερα. Έχουμε όλοι εμπιστοσύνη στην Εκκλησία Κρήτης, γιατί γνωρίζει τι πρέπει να κάνει και πως πρέπει να το κάνει. Ας την αφήσουμε ελεύθερη να πράξει αυτό που η ίδια γνωρίζει καλύτερα να κάνει για το καλό της Κρήτης μας!